

Affstemningen over det ſidſte Punktum i andet Affnit og at lade den ſidſte Deel af dette Punktum gaae ud, blev vedtaget, thi naar jeg finder det urimeligt at fritage Præſterne for Krigstjeneste, finder jeg det endnu mere urimeligt at udſkrive dem til Seltpræſter, da det er et ſtort Spørgsmaal, om enten de ſelv eller Hæren kunde være tjent dermed. Jeg vil dog ikke i dette Dieblif udtale mig om, hvorledes jeg vil ſtemme; jeg vil lade det komme an paa Debatten. Jeg veed meget godt, at enhver Ting dog ſkal have en Ende, om det endog er Børnepligtſaloven, og jeg trøſter mig ved, at enhver Ting ſkal have en Ende, om det endog er Præſternes Børnefrihed; jeg trøſter mig ved, at, hvis virkelig det Forſlag, ſom Regjeringen her har budt os, ſkulde blive vedtaget, troer jeg dog ikke, det vil være grumme mange Aar, inden de theologiske Candidater, ſom niſſe at blive Præſter, ſelv vilde bede om at blive frie for den Fritagelſe, ſom her foreſlaaes givet dem, hvilken dog med andre Ord vil ſige, at de ſkulde være fritagne for at modtage Præſteviſe, indtil de have fyldt deres 29de Aar. Det er, hvad jeg troer, Romerne kaldte et privilegium odiosum, det vil ſige, en Eneret, ſom er forhadt, og ſom Ingen kan være tjent med; hvorken de, der ikke have den, eller de, ſom have den. — Der er dog endnu een Ting, jeg ſkal tillade mig at gøre opmærksom paa, fordi den, ſaavidt jeg har hørt, hidtil ikke er kommen frem i al den Debat, der har fundet Sted om nærværende Sag. Jeg ſkal nemlig tillade mig at gøre opmærksom paa, at de, ſom proteſtere imod Præſternes Børnepligt, væſentlig ere de Selvſamme, ſom proteſtere imod, at den beffendelſe løſe Rigsdag giver Love for Kirken; det er væſentlig de Selvſamme, ſom mene, at Præſteſkabet førſt og fremmeſt er Kirken, og Rigsdagen vel ſkal tage ſig iagt for at give Love for Præſteſkabet. I dette Dieblif vilde vi grumme gjerne lade være at give en Lov for Præſterne; vi vilde gjerne ſlette Præſterne aldeles ud af Loven, ſaaledes at Ingen kunde ſige, at vi her havde givet den mindſte Lov for dem; thi vi give her kun en borgerlig Lov for Medlemmer af det borgerlige Samfund; men nu komme de Herre og ville tvinge os

til at give en Lov for Præſterne, det vil ſige, at fritage Præſterne for Børnepligt. Dette tager jeg til Indtægt, og jeg haaber, der er flere, ſom vilde tage det til Indtægt og mindes, at dette er ſteet ved en Lov, i hvilken vi ikke vilde røre ved Præſterne, fordi vi her Intet have med dem at beſtille; vi have kun med Borgerne at gøre, og det er det Samme, enten diſſe Borgere ere Præſter, Skomagere, eller hyadsomhelſt. Vi vilde alſaa gjerne holde Præſterne ude af denne Lov, men man tvinger os til at tage dem op, og at give en Lov for dem. Dette tager jeg til Indtægt, og jeg vil haabe, at ſaa vel jeg ſelv ſom ethvert af Thingets ærede Medlemmer vil mindes dette, naar man en anden Gang advarer mod at røre ved, hvad man kalder Kirken, men hvad der, ret beſeet, i de fleſte Tilfælde kun er Præſteſkabet.

Berg: Jeg læſte forleden Dag en Bekjendtgjørelſe om, at den nye Børnepligtſlov kunde faaes for 8 §. Jeg kom da til at tænke: Hvad? har Landſtinget allerede godkjendt Folkethingets Beſlutning i denne Sag og Kongen ſtadsfæſtet Loven i den Skikkelse, uden at man har mærket videre til, at man er kommen ud over dette Spørgsmaal? Men jeg ſkulde nu ikke have den Glæde, at det virkelig forholdt ſig ſaaledes. — maaffee det værſte endnu ſtaaer tilbage —; thi kort efter ſaae jeg, at Landſtinget vel efter dets Formening var gaaet et imødekommende Skridt — ſaaledes troer jeg, at Landſtinget opfattede det, ſkjøndt jeg idag har hørt, at det ikke ſkulde være Tilfældet —, men at det ved Siden deraf havde annødet den høitærede Juſtitsminiſter om at hilſe Folkethinget, at dette ogſaa var det yderſte Skridt, man kunde gøre. Den høitærede Juſtitsminiſter har ogſaa udført dette Hverv og har fortalt os, at længere end dertil kunde Landſtinget ikke gaae; men det forekommer mig, at derſom det nu er aldeles paalideligt, at kun under den Form vil Landſtinget viſe en Imødekommen og under ingen anden Form, ſaa maae vi ſnart kunne blive klare paa Stillingen, thi ſaa maae de, der vilde have Loven ud, ſtemme for den, ſaaledes ſom den nu foreligger, og hvis de ikke kunne